

та република ми дава двѣ хыляды златны ценихы на години-тѣ.

ДОНЪ АЛФОНСЪ

Да ви дамъ четири хыляды, дождате ли въ моиѣ службѣ?

ДЖЕНАРО

Неможиѣ. Длъженъ съмъ да слугувамъ еще петъ години на република-та. Вързанъ съмъ.

ДОНЪ АЛФОНСЪ

Какъ, вързанъ ли си?

ДЖЕНАРО

Да, съ клетва.

ДОНЪ АЛФОНСЪ, полека на Дона Люкреція

Виждѣ какъ си стоиѣтъ на думѣтъ тѣзи хора, госпоже! (Высоко) — Да прикъснемъ този разговоръ, господине Дженаро.

ДЖЕНАРО

Не съмъ направилъ никакво недостоинство за да ся моиѣ да ми подарѣтъ живогъ-тъ; нъ понеже Ваше Высочество ми го оставя, ето що можиѣ да ви кажѣ сега:

Ваше Высочество си припомня прѣвзиманіе-то на Фаенція. Прѣди двѣ години, баща ви, херцогъ Геркулесъ д'Есть, ся намѣри тамъ въ голѣма опасность отъ стариѣ на двама Велентинове войници които щѣхъ да го убѣиѣтъ. Единъ пуснатъ на приключенія войнѣ му избави живогъ-тъ.

ДОНЪ АЛФОНСЪ

Да, нъ никой не можа да намѣри този войнѣ.

ДЖЕНАРО

Този войнѣ е сега прѣдъ васъ.